

løber 1ste Januar næste Aar, og at selvfølge- lig Forbudet maa gjentages, naar denne Lov udkommer. Dette forekommer mig imidlertid ikke at indeholde nogen Grund til i dette Forhold at gaa videre, end man ellers i det Hele taget gaar overfor den Slags private Forhold. Det er i sin Orden, at Administrationen faar Myndighedstil at forbyde, hvor der er Fare paa Færde, men man kan ikke godt i Forveien sige, at under de og de Forhold, som man ikke kan vide Bested om, saa maa det og det ikke være; thi det er ikke muligt paa den Maade at komme til en virkelig praktisk Anvendelse af Loven. Hvad er overhovedet en Løsseplads? Vi kom maatte noget hurtigt med dette Udtryk ind i Lovsproget, fordi det var et teknisk Udtryk for disse Pladser paa Amager, men man søiede saa dog til: andre lignende Bedrifter. Der kan altsaa ogsaa være andre farlige Bedrifter. Der er givet Ministeren i Hænde en meget bethdelig Myndighed til at kunne stride ind i paakommende Tilfælde, men jeg tror ikke, at det gaar an — og det er en langt større Forskjel, end det ærede Medlem vilde vedkjende sig — at man overhovedet siger, at Saadant slet ikke mere maa eksistere; jeg vilde i alt Fald staa uden noget Begreb om, hvorledes jeg skulde anvende Bestemmelsen, naar jeg i Forveien skulde udpege, hvad der saaledes ikke maatte komme frem. Derimod skal jeg være opmærksom paa, naar noget Saadant kommer op, og udkommer denne Lov, skal jeg ligesom efter Loven om Svinedifteritis skrive rundt om til Amtmænd og Politimestre, at de skulle indberette, om der er Noget af den Slags, for at vi da kunne faae det undersøgt og mulig forbudt, men jeg tror ikke, det er rigtigt at gjøre videre Indgrib herudover. Det er ikke godt at sige i Forveien, hvor et Svinehold maa være. Jeg tror aldrig, man kan komme videre, end til at sige: Vi maa tage hvert enkelt Tilfælde for sig og kommer der ved en Undersøgelse heraf nogenstomhelst mistænkelig Karakter frem — saa først maa vi stride ind, og, har det været en lovlig Bedrift indtil den Dag, da vi stride ind derimod, saa maa vi ogsaa give Erstatning, naar vi virkelig forbyde Anvendelsen af Bygninger og Lignende. En ganske anden Sag er det, at der maatte i praktisk Henseende ikke er saa stor Forskjel mellem det ærede Medlem og mig. Naar imidlertid det ærede Medlem som Stræmmebillede vil sige, at saa kan det staa op igjen den Dag i Morgen, saa siger jeg: Nei! Det kan ikke faae Lov dertil! Saa meget Opmærksomhed maa der kunne forlanges af Administrationen, at, naar den har en saadan Bemyndigelse til

at stride ind strax, og den tillige har sine Organer, Veterinærpolitiet osv., der gjøre Indberetninger, saa maa den som Regel blive opmærksom paa saadanne Tilfælde, om end Undtagelser naturligvis kunne indtræffe. Derimod gaar det paa ingen Maade an at vende Forholdet om og paa Forhaand sige, at Noget er forbudt, uden specielt at kunne paavise, hvad det er, der er forbudt. Vil man virkelig gaa til saadanne Regler, som det ærede Medlem ønsker etablerede, saa forekommer det mig, at Forslaget maatte have en hel anden Affattelse, som var langt mere præcis, og saa vilde jeg virkelig ikke kunne tage mod en Affattelse, som siger: „Løssepladser for Affald og under lignende Forhold“. Saa maatte det i alt Fald kun gjælde for Løssepladser for Renovation og ikke for Løssepladser i Almindelighed, og Ordene: „under lignende Forhold“, maatte gaa ud. Jeg tror, at praktisk taget vil Landet være bedre tjent med, at man her, ligesom man i det Hele i denne Lov er tilbøielig til, giver Indenrigsministeren Bemyndigelse til at stride ind og selvfølge- lig med det Samme paalægge ham en Forpligtelse dertil. Thi det maa jo være den fornuftige Opfattelse, naar man som her giver Indenrigsministeren en Række Bemyndigelser, at man saa ogsaa gaar ud fra, at han bruger denne Bemyndigelse, og jeg kan gjerne sige, naar noget Galt er paa Færde, bruger den med Forstand og Omstigt og efter hvad de veterinære Sagkyndige mene i den Henseende. Jeg maa altsaa meget bestemt fraraade at vedtage de to Ændringsforslag til § 11. Det ærede Uvalgs Forslag anser jeg unegtelig for ubilligt og stridende mod det Sædvanlige, jeg kan gjerne sige mod Grundlovens Principer om Erstatning her til Lands, og det af det ærede Medlem for 8de Areds (Breinholt) stillede Ændringsforslag tror jeg nu rigtignok slet ikke, det kunde gaa an at vedtage, idet man derved vilde faae en Bestemmelse, som det ikke var muligt at anvende. — Jeg skal slutte med at udtale, at om Spørgsmaalet om Embedsdyrlæger har der ikke været Leilighed til at konferere mellem 2den og 3die Behandling paa Grund af, at de ere fulgte forholdsvis hurtigt paa hinanden, idet man jo har ønsket, at Loven maatte komme bort fra dette Thing. Deraf følger imidlertid ikke, at jeg ved først givne Leilighed ikke skal være villig til at optage Spørgsmaalet og gjøre det til Gjens- stand for nærmere Overveielse og Forslag.

Breinholt: Jeg skal strax gjøre den hvoiterede Indenrigsminister den Indrømmelse, at efter hans Udtalelse er der ganske